

ПРИКАЗКА НА ЧУЧУРА

По пжтеката, която рѣже Срѣдна-гора по срѣдата, вървѣше единъ изпращенъ калугеръ. Той почукваше съ патерицата си и крачеше. Въ едната си ржка бѣше прихваналъ нѣкаква вехта книга. Единъ листъ отъ нея се махаше като крило, но калугерътъ го забеляза и го прибра вжтре. По всичко личеше, че е пжтувалъ дълго време, калимявката му бѣше побѣлѣла като снѣгъ, а расото му бѣше раздрано отъ трънитѣ.

Щомъ наближи малкия чучуръ, който пѣеше като звънче край пжтеката низко въ долчинката, той се отби и седна на папратъта. Подложи ржка на чучурчето, и то напълни шепата, сякашъ, не съ вода, а съ своята пѣсень. Намокри си челото, и нѣколко капки потекоха по дългата му брада.

Бѣше топло. Горе, високо надъ планината, шумѣха листата, но долу бѣше спокойно, тихо. До чешмата се възправяше дебелъ джбъ — столѣтникъ. Широка сѣнка покриваше поляната и чучура. Като се наведе пакъ, калугерътъ се усмихна благо.

— Разбирамъ пѣсеньта ти, мило чучурче! — заговори му той като на малко дете.

Но пѣсеньта звънѣше хубава и сладка подъ широката сѣнка на джба, а бистриятъ ручей шуртѣше между бѣлитѣ камъчета и бѣгаше изъ коритцето. Калугерътъ пакъ погледна и пакъ се усмихна.

— Твоя чучуръ е отъ кавалъ, затова пѣешъ тъй хубаво! — и, като се огледа наоколо, въздѣхна тежко, като че ли се разпукваше нѣщо подъ расото.

Дългиятъ пжтъ, който бѣ бѣхтиль отъ зори, го накара да полегне. Спокойниятъ животъ и тишината бързо го унесоха въ дрѣмка. Клепкитѣ му, остри като сламки, примигаха еднѣжъ, два пжти. Край него шуртѣше извора презъ кавала, и сладката му пѣсень все повече го унасяше въ сънъ. Той се обърна, сграбчи съ дветѣ си ржце вехтата книга и захърка. После книгата падна на страни и се разтвори. Но калугерътъ спѣше вече здравъ сънъ.

Колко време се бѣше минало, той не знаеше, но изведнѣжъ усѣти, че нѣкой го дърпа за ржката. Отвори очи. Отначало се уплаши. До него стоеше нѣкакъвъ човѣкъ на колѣне и му цѣлуваше ржката.

